

kendte den af Finansministeren trufne Overenskomst, blev fremmet ekstraordinært hurtigt, enstemmigt og med Tilslutning af *alle* politiske Partier.

Fra alle Sider erkendte man Nødvendigheden af at standse Panikken, og det blev endog udtalt som ønskeligt at gaa videre, hvis det skulde vise sig nødvendigt for at naa dette Formaal.

Det maa derfor hævdes, at Finansminister Vilh. Lassen ikke blot maatte mene sig berettiget, men endog *forpligtet* til ogsaa at inddrage Laanekassen og Fredericia og Nibe Banker under Garantien.

Thi var paa dette Tidspunkt, under den da herskende Uro og Nervøsitet, først Laanekassen og kort efter Nibe Bank og dermed enkelte andre nordjydske Banker samt i Sydjylland Fredericia Bank brudt sammen, saa at de indskudte Summer dermed havde været tabte, vilde der sikkert være sket saadanne *run* mod Banker og Sparekasser, at Følgerne vilde været uberegnelige og den forud ydede Garanti omtrent spildt, uden at det tilsigtede Formaal var opnaaet. Vi ere heller ikke i Tvivl om, at paa dette Tidspunkt, da det gjaldt og Faren var paa Færde, vilde ogsaa overfor disse Banker hele Rigsdagen have været enig om at vedtage en Lov herom, hvis den var bleven forelagt.

I Tillid hertil skete Forelæggelsen ikke straks den Gang, fordi man med Rette mente, at Fremsættelsen af et saadant Forslag yderligere vilde øge Uroen og Spændingen. Og saavel Vilh. Lassen, der jo døde 6. April, som følgende Finansministre maatte gaa ud fra, at naar Rigsdagen var saa villig til at gøre det nødvendige, da Uvejret var over vore Hoveder, saa vilde den ikke overfor den anden Part — Bankerne — svigte de Forudsætninger, som Vilh. Lassen gik ud fra, og som han, efter hvad der var gaaet forud, var saa fuldt ud berettiget til at bygge paa.

At Rigsdagen nu, da Faren er ovre, skulde skyde sit Ansvar fra sig, vilde vi finde meget mærkeligt og maa derfor anbefale, at Staten tager sin Part i Henhold til Lovforslagets Bestemmelser.

Efter Oplysninger fremsatte dels i Tinget ved 1ste Behandling og dels i Udvalget, mener et Flertal at burde ligestille Fredericia Sparekasse overfor Fredericia Bank med Løgstør Banks Forhold overfor Nibe Bank og stiller Ændringsforslag overensstemmende hermed.

Endvidere foreslaas i § 2 Statens Forpligtelse ændret fra 10 Mill. Kr. til 8 Mill. Kr., idet man, efter hvad der foreligger for Udvalget, maa anse dette Beløb for fuldt ud tilstrækkeligt. Flertallet anser § 3 for overflødig, da Optagelse af yderligere Laan ikke anses for nødvendig.

Et *Flertal* (Borgbjerg, J. C. Christensen, Effersøe, Carl Hansen [Præstø A. 5. V.], Ingvard Jensen, N. P. Jensen, Mortensen, Anders Nielsen [Hjørring A. 2. V.], Pinstrup og L. Rasmussen [Vejle A. 1. V.]) indstiller Lovforslaget til Vedtagelse med nedenfor nævnte Ændringer.

Tre Medlemmer af ovennævnte Flertal, nemlig *Borgbjerg, Mortensen* og *L. Rasmussen* (Vejle Amts 1ste Valgkreds), lægge Hovedvægten paa, at Bankkomiteen hurtigst muligt ophæves, og at Statskassens Tab ved den paatagne Garanti begrænses til det mindst mulige Beløb. Disse Medlemmer billige ingenlunde, at afdøde Finansminister Vilh. Lassen og hans Efterfølgere ikke paa et langt tidligere Tidspunkt henvendte sig til Rigsdagen om Bankgarantiens Udvidelse, og anse heller ikke den Optræden, Statsmagtens Repræsentanter i og overfor Bankkomiteen have udvist, for tilfredsstillende. Men som Forholdene have udviklet sig, og som Situationen nu foreligger, tør disse tre Medlemmer ikke paatage sig Ansvar for, at en Overenskomst med Bankerne om en Afvikling af Statens Garantiforpligtelser forhindres. Jo længere de nuværende Tilstande vare, desto større bliver sandsynligvis Statens Tab, og desto mere lider dansk Forretningsliv under disse Tilstande.

Derfor deltage disse Medlemmer i Indstillingen om at fremme det foreliggende Lovforslag med de stillede Æn-